

Přednáška - Suhotra Svámí
Šrímad Bhágavatam 1.4.17-18
Praha, 15.11.1990
První sankírtanoví oddaní

*bhautikānām ca bhāvānām
śakti-hrāsam ca tat-kṛtam
aśraddadhānān niḥsattvān
durmedhān hrasitāyuṣaḥ
durbhagāms ca janān vīkṣya
munir divyena cakṣuṣā
sarva-varṇāśramāṇām yad
dadhyau hitam amogha-dṛk*

Veliký mudrc, obdařený dokonalým poznáním, viděl svým transcendentálním pohledem, jak vlivem věku dojde k úpadku všeho hmotného. Viděl také, jak se nevěřícím lidem zkrátí délka života a jak budou netrpěliví, jelikož budou postrádat kvalitu dobra. Přemýšlel proto, jak pomoci lidem všech řádů a životních stavů.

Význam: Neviditelné síly času jsou tak mocné, že veškerá hmota je časem odsouzena k zapomnění. V Kali-yuze, která je poslední v koloběhu čtyř věků, se vlivem času ze všech hmotných předmětů vytrácí veškerá síla. Délka života hmotného těla člověka i jeho paměť jsou v tomto věku velice omezené. Hmota už také není tolik plodná. Zem nevydává tolik obilí jako v předešlých věcích. Krávy nedávají tolik mléka jako dřív. Úroda zeleniny a ovoce je nižší. To znamená, že všem živým bytostem, lidem i zvířatům, se nedostává kvalitní syté potravy. Při nedostatku tolika životních nezbytností se délka života přirozeně zkracuje, paměť je slabá, inteligence je mizivá, vzájemné vztahy jsou plné pokrytectví a tak dále.

Velký mudrc Vyāsadeva to viděl transcendentálním pohledem. Stejně jako astrolog je schopen vidět budoucí osud člověka nebo astronom předpovědět zatmění slunce a měsíce, osvobozené duše, které vidí skrze zjevená písma, dovedou předpovědět budoucnost celého lidstva. Umožňuje jim to jasný pohled pramenící z jejich duchovní dokonalosti.

Všichni tito transcendentalisté, kteří jsou přirozeně také oddanými Pána, se nepřetržitě snaží sloužit blahu celého lidstva. Jsou skutečnými přáteli všech lidí a rozhodně se nepodobají představitelům společnosti, kteří nejsou schopni předpovědět ani co se stane za pět minut. Všichni lidé tohoto věku — jak lidstvo celkově, tak jeho takzvaní vůdci — jsou v nešťastné situaci, bez víry v duchovní poznání a pod vlivem věku Kali. Stále je trápí různé nemoci. V našem věku například tuberkulóza napadla mnoho lidí a existuje pro ně mnoho nemocnic, ale dříve se vzhledem k

příznivějším poměrům vůbec nevyskytovala. Nešťastní lidé tohoto věku se však pramálo zajímají o to, co říkají transcendentalisté, kteří jsou zástupci Šríly Vyāsadeva a kteří neustále usilují o pozdvižení lidstva, příslušníků všech stavů a řádů společnosti. Nejvýznamnější dobrodinci jsou transcendentalisté, kteří zastupují poselství Vyāsy, Nārady, Madhvy, Caitanyi, Rūpy, Sarasvatího atd. Ti všichni jsou jeden a tentýž. Může se jednat o různé osobnosti, ale cílem jejich poslání je jedna a táž věc: umožnit pokleslým duším návrat zpátky domů, zpátky k Bohu.

Suhotra Svámí: Co se týče věku Kali, Śrímad Bhágavatam dává první pokyn – že je nemožné vykonávat varnášramský systém. Proto dobré vlastnosti lidských bytostí se pomalu zmenšují. To znamená, že se vytrácejí čtyři principy – pravdomluvnost, tolerance, čistota a milostivost. A délka života a tělesná síla se také zmenšují. Také paměť lidských bytostí se zhoršuje. *Smrti* se vztahuje na paměť a také se vztahuje na pravidla a principy dharmy lidského života. Vlastně tyto dvě věci jako paměť a následování pravidel a principů jdou spolu. To je jako zákony v karmí společnosti, na které musíme vždy pamatovat při vykonávání našich každodenních činností. Třeba když jedeme autem a vidíme na semaforu červenou, tak si musíme vzpomenout, že teď mám zastavit. Jestli si na to nevzpomeneme, tak porušíme zákon a dostaneme se do potíží.

Existují dva druhy zákonů. Jsou zákony, které jsou dané ve *smrti*, kde jedna kategorie jsou ty zákony a druhá kategorie jsou případy, které se staly, na které se soudce podívá, když potřebuje. Jako příklad zákoníků je Manu- samhita, zákony pro lidské bytosti. A Purány-*smrti*, to je zase jiný typ šáster, kde jsou ty případy. Zrovna jako minulý večer jsem mluvil o Vámana Puráně a o Nišakovi, který byl bráhmanou a stal se tygrem a pak klesal do různých podob života. V Manu- samhitě je třeba příkaz – žádný nezákonný sex a potom v těch dalších Puránách najdeme, co se stane, když to porušíme. Je řečeno, že paměť se zmenší, takže člověk nejen že si nebude pamatovat tyto zákony, ale on jim ani nemůže porozumět. To je stav dnešní společnosti, lidé jen běhají okolo jako zvířata. Třeba zvířata jsou jednoduše kontrolována smysly, takže jakmile je příležitost pro smyslové uspokojení, ony to okamžitě udělají, nepřemýšlejí dvakrát. Takto se zvířata ocitnou v nebezpečí, když se střetnou se smrtí.

Prabhupáda dával příklad slona, který je velké silné zvíře, ale protože nemůže myslet dvakrát o smyslovém požitku, tak ho lze velice lehce chytit. Lidé, kteří chtějí chytit slona, udělají v zemi velkou díru a zakryjí ji různou trávou a větvemi, takže to vypadá, že tam nic není. A přiváží slonici poblíž té díry. A ten velký slon přijde, vidí slonici, tak k ní běží a spadne do díry. Podobně ryby, lidé dají na háček kousek masa a ponoří to pod hladinu. Ryby nejsou tak hloupé, aby neviděli, že se děje něco divného, nějaká nit se spouští a na konci je maso. Někdy jsou rybáři na lodích a ryby mohou ty lodě vidět. To je zajisté něco jiného než se normálně děje v jejich prostředí pod vodou. Takže každopádně ryby by měly být velice opatrné. A protože to maso je uspokojení smyslů, ony to

nemohou vydržet a musí se na to nachytat. A jsou chyceny. Můžeme tak dát mnoho příkladů.

Śrīla Prabhupáda dává příklad psa, který přijde když něco jíme, a my ho odeženeme, ale on po nějaké chvilce přijde zas, tak po něm hodíme kamenem, znovu odejde, ale opět přijde. On si to nemůže zapamatovat, je úplně absorbován na to, co jíme a neuvědomí si, že mu můžeme ublížit. Lidské bytosti v dnešní době prakticky žijí na stejné úrovni. Dokonce i v těchto západních zemích existuje šástra, Bible. A v Bibli je řečeno: „Nezabiješ.“ A oni ani nechápu, co to znamená. Řečeno jednoduše – nezabiješ. Ale oni jí všechno – ptáky a ryby a zvířata, tolik zabíjení, aby se uspokojil jazyk. Pak to interpretují a řeknou: „Ne, to vlastně znamená – neměl bys vraždit.“ A vraždí také. Kdyby alespoň nedělali tohle, ale to také dělají. Takže nejsou vůbec pod kontrolou. A ty další příkazy jsou – nepokradeš, nechtěj vlastnictví jiného člověka... Všechny tyto věci dělají bez přemýšlení. Z pohledu *Smrti-šástry* jsou odsouzeni.

Ale Śrīla Vyásadéva viděl jejich nešťastnou pozici a dal určitý druh písma, který je může zachránit. To je vlastně tento Śrīmad Bhágavatam. Je řečeno, že existuje druh transcendentálních písem, druh transcendentálních knih, které udělají revoluci v srdcích lidí. To jsou písma, která popisují transcendentální jméno, činnosti a slávy Pána. Tento druh literatury může změnit srdce hříšných lidských bytostí. Takže vědomí Kršny, které reprezentuje Vyásadéva, je vlastně určené k tomu, aby rozšiřovalo, rozdávalo tuto literaturu.

Vlastně tato mise rozdávání knih byla poprvé založena Śrīnivásem Áčáryou. Śrīnivás Áčárya je samozřejmě velký vaišnavský áčárya v naší duchovní posloupnosti. On je vlastně druhá generace velkých oddaných po Čaitanyovi a Jeho společnících. Śrīnivás Áčárya, Naróttama dás Thákur a Šyámánanda Prabhu – toto jsou tři velcí kazatelé z této doby. A oni všichni dostávali pokyny od Śrīly Jívy Gosvámího z Vrindávanu. Jíva Gosvámí byl nejmladší ze šesti Gosvámích. Potom co Rúpa Gosvámí, Sanátana Gosvámí opustili tento svět, tak se Jíva Gosvámí stal vedoucím ostatních vaišnavů. A všichni kazatelé přicházeli za Jívou Gosvámím pro inspiraci. Jenom tyto tři osoby dostali velkou krabici transcendentální literatury písem Gosvámích.

Tenkrát byla produkce knih trochu jiná než je dnes. Tenkrát, abyste vyprodukovali knihu, museli jste si najmout bráhmanu nebo více bráhmanů. Čím více, tím lépe. A oni to opisovali ručně. Psali to na banánové listy zaostřeným kouskem dřeva. A ty listy byly svázané dohromady tenkými pevnými kořeny banyánového stromu. Takže tímto způsobem byla produkce knih pomalá. Možná trvalo týdny, než se vyrobila jedna kniha. A tito tři kazatelé měli krabici s mnoha knihami. A nesli tyto knihy z Vrindávanu zpátky do Bengálska na rozdávání lidem. Tato krabice byla velice pěkně ozdobena a nesli ji nosiči. Oni uctívali tuto krabici jako božstvo, protože transcendentální literatura se neliší od Osobnosti Božství.

A jak šli cestou, tak neustále měli náma sankírtan. A na cestě šli skrze království krále, který byl vlastně zloděj, jmenoval se Birhambir.

On byl král, ale také zloděj. Organizoval všechny zloděje ve svém království, takže celé jeho království bylo odevzdané jenom kradení. Toto je typická Kali-yuga kultura, to se dnes také děje. Vůdce státu většinou není nic víc než kriminálník a organizuje vládu jen pro kradení. Zloději v tom království viděli toto procesí jak pokračuje v cestě a oznámili králi: „Naším královstvím jdou sádhuové, kteří mají velkou krabici, která je pěkně ozdobená.“ Ten král měl astrologa, který mu mohl říci vše. Tak se zeptal astrologa: „Prosím tě, řekni mi co mají v té krabici?“ A astrolog řekl: „Podle mého čtení mají v této krabici to největší bohatství.“ A král řekl: „Výborně, tak dnes večer pošlu mé zloděje a ukradneme to z jejich tábora.“

A ti zloději přišli uprostřed noci, ukradli celou krabici, když vaišnavové spali a donesli ji ke králi a potom ji král dal do své pokladnice. Další ráno byli vaišnavové velice šokováni, že knihy byly ukradeny. Naróttama a Šyámánanda odjeli, museli cestovat a kázat a Šrínivás Áčárya zůstal v tomto království aby se pokusil zjistit, co se stalo s jejich krabicí. Šrínivás se všude ptal, jestli někdo viděl nebo slyšel o této krabici. Zároveň ten král chtěl velice vidět to bohatství v krabici. Tak otevřel vršek krabice a tam byla velice bohatě vyšívaná látka, která pokrývala knihy. Když viděl tu látku, tak byl velice vzrušený a říkal si: „Ó, to už teď vypadá takové vzácné.“ Pak dal pryč látku, podíval se a uviděl banánové listy a spatřil rukopis Šríly Rúpy Gosvámího. Čaitanya Maháprabhu velice chválil psaní Rúpy Gosvámího, říkal, že vypadají jako perly. Pouze když zahlédl psaní Rúpy Gosvámího, celé královo srdce se změnilo.

To je význam té revoluce v srdci, král ani nečetl ty knihy, jenom viděl jejich první stránky a to úplně změnilo jeho srdce. A bědoval: „Ó, udělal jsem velký přestupek krádeží tohoto poznání. Teď se musím vykoupit ze všech mých hříchů.“ A pak pozval všechny bráhmany a pandity do svého paláce a každý den měl přednášku ze Šrímad Bhágavatamu. Každý den jiný pandit četl Šrímad Bhágavatam a král se svými ministry naslouchal. A král se zbláznil. On opravdu rozvíjel touhu, aby ochutnal nektar vědomí Kršny. Zároveň Šrínivás Áčárya dělal své výzkumy a potkal jednoho bráhmanu. Tento bráhmana se vlastně stal jeho žákem. A on mu řekl: „Guru maharáji, musíš určitě zajít do paláce krále, on se úplně změnil, všichni bráhmani a oddaní přicházejí a dávají přednášky ze Šrímad Bhágavatamu. Tak tam Šrínivás Áčárya šel a dal tam jednoho rána přednášku. A král ani ministři nikdy neslyšeli nikoho, kdo by dal takovou lekci. Jakmile Šrínivás Áčárya otevřel ústa, bylo to jako záplava nektaru. Král byl opravdu osvícený a říkal: „To je opravdu to, co jsem chtěl.“

Slyšel tolik panditů, kteří vysvětlovali Šrímad Bhágavatam velice suchým intelektuálním způsobem. A teď od Šríniváse Áčáryi skutečně vychutnával vědomí Kršny. Padl k lotosovým nohám Šríniváse Áčáryi a dal mu nový

oděv, to je způsob, jak se vzdává úcta sádhuvovi. A říkal se sepjatýma rukama: „Maharáji, jsme velice požehnáni, že jste přišel do našeho paláce a řekněte si o jakémoliv přání a já ho splním.“ A Šrínivás řekl: „Ano, když jsme přišli, měli jsme překrásnou krabici s knihami a nějaký darebák nám to ukradl. Ty jsi král a máš moc najít toho, kdo to udělal.“ A Šrínivás se díval a najednou tvář toho krále byla velice červená a král se díval do země a říkal: „Maharáji, já jsem ten velký přestupkář, který ukradl ty knihy.“

Potom král vrátil tu transcendentální literaturu Šrínivásovi Áčáryovi. A Šrínivás Áčárya vzal ty knihy do Bengálska a zařídil, aby byly okopírovány a distribuovány. Je řečeno, že z toho získal velké bohatství. Ovšem toto bohatství použil ve službě Kršnovi.

Toto je původ rozdávání knih v hnutí pro vědomí Kršny. Śrīla Prabhupáda říkal: „Jestli si dokonce ani nepřečtou knihu, jestli se jenom podívají na jednu stránku, to stačí, aby se úplně změnilo jejich srdce.“ Dokonce i démoni když říkají: „Co tito darebáci rozdávají ty knihy a vydělávají tak mnoho peněz?“ Dokonce jenom spatřením těch překrásných slov Śrīmad Bhágavatamu na přední straně, Śrīla Prabhupáda říkal: „To zajistí jejich lidskou podobu v příštím životě.“ Takže zbytek příběhu je na vás. Tak jako jsem vyprávěl tento jeden příběh o Šrínivásovi Áčáryovi, existuje nekonečně mnoho příběhů z rozdávání knih. A vy oddaní zde píšete další kapitoly těch nekonečných příběhů. „Transcendentální rozdávání knih v Československu.“ Takže je to na vás.

Otázka: Když tito lidé dostanou knihu na ulici a vidí její obal, proč se jejich srdce nezmění také okamžitě, jako srdce toho krále?

Odpověď: Prabhupáda dává příklad, to je jako když bude pršet.....konec str.A začátek str. B.... Bude potřeba trochu času, protože ti lidé co se dívají na knihy, nemají třeba vůbec zbožné zásluhy. Takže je potřeba čas na tu viditelnou změnu, aby se objevila. A jakmile ten proces začne, tak je jisté, že se to stane. Měli bychom být trochu trpěliví. Ale viditelný úspěch je tu. Vidíme, že hnutí pro vědomí Kršny se rozrůstá. Vidíme, že centra se otevírají, vidíme, že přicházejí noví oddaní. To se děje kvůli rozdávání knih. Co se týče faktů, ve všech východoevropských státech byly v minulém roce velké změny. Můžete pochopit, že to je určitě kvůli rozdávání knih. Tento stát a jiné státy byly vlastně pod kontrolou démonských vůdců, kteří nutili lidi k ateizmu. Ale nějakým způsobem tajné rozdávání knih pokračovalo. A jednoduše tímto se stala velká revoluce. Lidé tomu tady říkají „sametová revoluce“, my to tak nenazýváme. Tohle je HARE KRŠNA revoluce. To je vlastně Kršnovův plán, semínka byla zasazena a On potom chtěl, aby ta semínka rostla, tak odstranil všechny ty démonské problémy. Takže teď vědomí Kršny otevřeně kvete v tomto státě a lidé si toho všímají. Ano, revoluce je tady. To je vlastně překrásná a důležitá změna v srdci, která se děje. Takže musíme být trpěliví, vše se děje podle Kršnova plánu.

Máte vždy mít na mysli dvě věci, když přijde otázka o rozšiřování vědomí Kršny. Jedna je touha Pána Čaitanyi. Pán Čaitanya říká: „V každé vesnici a městě se bude zpívat svaté jméno.“ Ale na druhé straně vědomí Kršny nebude laciné. To nebude úspěch přes noc jako Pepsi-cola. Vědomí Kršny se nemůže ochutnat na té úrovni uspokojování smyslů. Je potřeba očištění. To přichází na nás jako představitel tohoto hnutí, jak my jsme očištění. To je naše zodpovědnost, abychom splnili tuto předpověď Śrí Čaitanyi. Takže osoba musí být zplnomocněna s Kršna-šakti, duchovní silou, aby byla úspěšná v sankírtanu. Třeba jako Śrínivás Áčárya, tak hodně lidí dalo lekce, ale když on dal lekci, tak král byl překvapený a říkal: „Ano, to je ono, to jsem opravdu potřeboval.“ A ti lidé venku opravdu čekají na pravé vědomí Kršny. A když my nejsme na úrovni a přijdeme mluvit, tak možná budou trochu rozčarování. To se stane touhou Pána Čaitanyi, ale není to laciné.

A abychom se zúčastnili tohoto sankírtanového hnutí, musíme být kvalifikovaní představitelé. Kvalifikovaný představitel znamená mít úplnou víru ve vědomí Kršny. To neznámá být velkým učencem. Prabhupáda dával příklad syna, který má opravdu rád svého otce, tak pro něj dělá všechno. Stává se představitelem otce, protože vykonává otcovy instrukce. Je znám jako dobrý syn. Tento chlapec nemusí jít na vysokou školu, aby se tomu naučil. To je jenom otázka lásky. A v tomto případě, abychom vykonávali misi gurma a Čaitanyi Maháprabhua, musíme mít tuto lásku. A tato láska je manifestována v pevné neochvějné víře. Jenom tím přesvědčením (vírou), že pouhým vykonáváním služby Kršnovi já získám vše. Všechny věci, všechny cíle jsou dosaženy jenom službou Kršnovi. Nepřemýšlím: „Kromě sloužení Kršnovi musím dělat ještě tohle a tohle a spoustu dalších jiných činností.“ Oddaný je přesvědčený, že pouze sloužením Kršnovi splňuje všechny povinnosti a dosahuje veškeré dokonalosti a splňuje všechna přání. Tento postoj bychom měli mít. Tento postoj je velice uspokojivý pro Pána Čaitany a On nás zplnomocní.

Otázka: Máme být nástroje v misi Śrí Čaitanyi a zároveň máme anarthy v srdci, ty připoutanosti, které nás drží u země. Jaký je nejlepší způsob jak je velice rychle přeseknout a být naplno nástroji?

Odpověď: Śríla Prabhupáda dal velice jasnou odpověď na tuto otázku. Náš pokrok ve vědomí Kršny je úplně v Kršnových rukách. Pokud Kršna chce, On může v jediné sekundě odstranit ty anarthy z našeho srdce. Naší prací je, abychom v toto měli víru a proto se úplně odevzdali Kršnovi. Věci se mají takto: Kršna to udělá, Kršna to chce udělat, ale my se musíme odevzdat. Náš problém je, že jsme tak absorbovaní v sobě. Jak jsi říkal, vše co máme jsou anarthy, ale my jsme velice absorbovaní v těchto anarthách. Vždy je velice zkoumáme. A pak si myslíme: „Ó, mé anarthy jsou tak hrozné. Já jsem tak speciálně znečištěný, já nikdy nemohu dělat pokrok.“ Tímto způsobem se stáváme absorbovaní v naší hmotné identitě. Ale ve skutečnosti bychom měli být absorbovaní v Kršnovi. Kršna dal svůj

slib v Bhagavad-gítě: „Když se Mi odevzdáš úplně, tak já ti dám ochranu, neboj se.“ A my to máme jenom udělat.

Prabhupáda také říkal: „Nemyslete si, že se můžete osvobodit sami. Vaše práce je, aby jste se odevzdali Kršnovi, to je vše.“ Jestli si myslíte, že se můžete zdokonalit v duchovním životě sami, tak jste darebáci. Takže v našem pokroku jsme plně závislí na Kršnovi. V tomto spojení je také velice důležitá společnost oddaných. A sdružováním se s pokročilými oddanými automaticky získáváme dobré vlastnosti vaišnavů. Tyto vlastnosti jsou zmíněny v Upadేశámritě od Rúpy Gosvámího. První *utsaha* – nadšení, potom *niščaya* – pevná víra, *dhairyat* – trpělivost a další je, že vykonáváme oddanou službu, která je příznivá. Jinými slovy děláme službu takovým způsobem, že se Kršnovi líbí. Třeba jako tento magnetofon může také mantrovat HARÉ KRŠNA, může vibrovat mahámantru, ale není vědomý. Jaký prospěch z toho má ten magnetofon? Nevidíme, že by se stal čistým oddaným. Neměli bychom vykonávat naši oddanou službu mechanicky. Jinak se můžeme také stát v příštím životě magnetofonem (smích). To je význam – příznivě vykonávat oddanou službu. Vzdát se špatné společnosti a udržovat společnost s oddanými. Toto jsou vlastnosti, které nám zaručují, abychom dělali velice pěkně pokrok ve vědomí Kršny. A jestli dostaneme milost vaišnavů, sloužením vaišnavům a neustálým sdružováním se s nimi, tak dosáhneme všechny tyto dobré vlastnosti.

Śríla Prabhupáda ki jaya!

HARÉ KRŠNA